

РЕШЕНИЕ

№ 2134

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2074** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. С. (B. Saviak), гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат Г. П. срещу отказ от 30.01.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба при Посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Инвокирани са доводи, че Б. С. е надлежно регистриран като търговски представител на чуждестранно търговско дружество, регистрирано в Българската търговско-промишлена палата. Представителството на Акционерно Дружество „Б. филтер“ има следните основни дейности, Производство на филтри за автомобилната промишленост, производство на филтри за тежката промишленост, търговия с продукцията собствено производство и всякакви услуги и дейности, незабранени от закона. „Балтик Филтер“ АД е взело решение и за откриване на търговски офис в България за регистрация на търговско представителство. За търговски представител е било решено да се назначи Б. Г. С., гражданин на Руската Федерация, който е един от собственици на „Балтик Филтер“ АД.

Според оспорващия, не отговаря на истината твърдението, че наемодателят, който е предоставил на С. имота си е извън страната от 2019 г. Същият е български гражданин и най-редовно посещава България. Фактът, че дружеството „Балтик Филтер” АД е регистрирано в Л., а апликантът живее в Русия, не може да бъде основание за постановяване на оспорения отказ.

Не е взето предвид и обстоятелството, че жалбоподателят вече е получил виза за краткосрочно пребиваване в България, но не е могъл да посети страната поради лични причини.

В допълнителна молба жалбоподателят твърди, че с оспорения отказ са засегнати, гарантирани в чл. 6 и чл. 13 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на справедлив процес и липса на ефективни правни средства за защита, чрез което се засягат негови основни права и свободи, гарантирани от конвенцията.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат П., поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата и представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не са представени допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 18.10.2023 г. в Посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация, Б. С., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт, издаден от компетентните руски власти, 2. Сертификат № 3481 от 20.09.2023 г., издаден от Председателя на Българската търговско-промишлена палата (Б.), видно от който, в Единния търговски регистър на Б. е вписано търговско представителство с наименование „Балтик Филтер” АД – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с адрес: [населено място], [улица], ет. 2. Представител по пълномощие в Република България е жалбоподателя Б. С., 3. Решение № [ЕГН] от 18.05.2023 г., на Председателя на Българската търговско-промишлена палата (Б.), с което се вписва в Единния търговски регистър на Б. търговско представителство с наименование „Балтик Филтер” АД – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с адрес: [населено място], [улица], ет. 2 и сфера на делови контакти филтри за МПС и механизация. Представител по пълномощие в Република България е жалбоподателя Б. С., 4. Справка за съдимост, издадена от компетентните руски власти, видно от което срещу Б. С. е било образувано наказателно производство по чл. 199, ал. 1 от Наказателния кодекс на Руската Федерация, прекратено поради активно покаяние. В ръкописно обяснение, оспорващият е заявил, че наказателното производство е било образувано, поради това, че дължимите данъци са били внесени по грешна сметка на данъчната администрация. След извършена проверка, грешката е била отстранена и производството е било прекратено, 5. Извлечение от банковата сметка на Б. С. в ТБ „ФК Откритие”, от 16.10.2023 г., видно от което, оспорващият притежава по сметка 828 355 руски рубли, 6. Договор за наем на недвижим имот от 18.10.2023 г. между М. А. З., български гражданин и Б. С., който З. като наемодател, предоставя на С. като наемател, жилище (апартамент) в [населено място], местност

Света М. 61, ет. 3, ап. 9 за срок от пет години срещу месечен наем от 50 лв, 7. Декларация от М. А. З., български гражданин, че притежава жилище (апартамент) в [населено място], местност Света М. 61, ет. 3, ап. 9 и е съгласен Б. С. да го ползва и да бъде адресно регистриран на посочения адрес, 8. Застрахователна полица за медицински разноски, издадена на името на Б. С. със срок от 13.08.2023 г. до 01.10.2024 г., 9. Извлечение от регистъра на юридическите лица в Република Л. за вписването в регистъра на Акционерно дружество с ограничена отговорност „Б. Филтер”.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой и че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че наемодателят живее извън страната от 2019 г., апликантът не е посещавал страната и дружеството е регистрирано в Л. а апликантът живее в Руската Федерация.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 71/31.10.2022 г. на посланика на Република България в [населено място], Руската Федерация, с която М. К., завеждаща консулската служба, е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 11.01.2021 г., от началник на сектор „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място]. В същото е посочено, че Б. С. не е посещавал страната, наемодателят е извън България от 2019 г., дружеството е регистрирано в Л., а апликантът живее в Руската Федерация.

Предвид на противоречивите данни, ОД на МВР, [населено място] е дала отрицателно становище за издаване на виза на Б. С..

Видно от приетото становище на Заместник-Председателя на ДА „Национална сигурност”, агенцията не възразява срещу издаване на виза на Б. С., гражданин на Руската Федерация.

Като доказателство по делото са приети копие от паспорта на Б. С., видно от който на същия е издадена виза за краткосрочно пребиваване в Република България от 27.07.2023 г. до 09.11.2023 г.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Б. С., на 30.01.2024 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 02.09.2024 г. (вх. № 5499), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някои от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - Б. С., гражданин на Руската Федерация не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че наемодателят живее извън страната от 2019 г., апликантът не е посещавал страната и дружеството е регистрирано в Л. а апликантът живее в Руската Федерация.

В разглеждания казус е безспорно, че Б. С. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотиви, подробно изложени в цитираното по-горе становище.

След обсъждането на събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че не се установява основаната цел, мотивирала Б. С. да поиска издаване на виза тип „D“, за да се установи в Република България.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или

постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус Б. С. не е мотивирал искането си за издаване на виза на някои от посочените основания. Не е ясно, къде и за колко време смята да се установи и как ще се издържа в България.

От цитираното по-горе становище на началник на сектор „Миграция” при ОД на МВР, [населено място], имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК се установява, че собственикът на наетия от Б. С. не е в България от 2019 г. Видно от самия договор за наем, същият е сключен в [населено място]. Това обстоятелство само по себе си не може да бъде самостоятелно основание за постановяване на отказ за издаване на виза, но обсъдено в контекста на останалите представени от оспорващия документи, не налага извод за достоверно доказване на целта на и условията на заявеното пребиваване.

Видно от цитираните по-горе решение и сертификат за вписване на представителство на чуждестранното дружество „Б. Филтер” в регистъра на Б., представителството има адрес в [населено място]. В тази връзка е неразбираемо как, Б. С. като упълномощен представител на литовското дружество в България ще извършва посочените в решението за вписването на представителството дейности, живеейки в [населено място]. Това обстоятелство поставя под съмнение истинската воля на страните, сключили договора за наем.

Не е маловажно в случая и обстоятелството, че представителството няма право на търговска дейност. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България.

В разглеждания казус не са представени каквито е и да е документи, свързани с икономическата дейност, както на Акционерно дружество с ограничена отговорност „Б. Филтер”, така и на неговото вписано в България на 18.05.2023 г. представителство. За да се приеме, че литовското дружество реално извършва стопанска дейност същото следва да има счетоводство, търговски договори, търговска кореспонденция с партньори, извършени плащания по сделки, електронна търговска кореспонденция и т.н. Същото, особено по отношение на търговската кореспонденция важи и за вписаното търговско представителство. Доказване на наличието на икономическа активност, данъчна изрядност и планирани дейности, биха могли да обосновават необходимостта от присъствието на територията на страната на определения представител на чуждестранното дружество Б. С.. Липсата на доказателства за икономически дейности и за намерения за осъществяването на такива дейности не могат докажат достоверно истинската цел и условията на заявеното пребиваване в Република България.

Според настоящият съдебен състав Б. С. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D”.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. С. (B. Saviak), гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат Г. П. срещу отказ от 30.01.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба при Посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.